

Sygn. akt IV CSK 407/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa M. C.
przeciwko A. W., W. W. i P. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 29 października 2014 r., sygn. akt I ACa 427/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz powoda solidarnie od pozwanych kwotę 5400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Przedstawione zagadnienie prawne, dotyczące problemu skuteczności powołania się przez wykonawcę na nadużycie prawa podmiotowego przez zamawiającego wskutek złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy w okolicznościach faktycznych niezwykle szczegółowo opisanych przez pozwanych, nie może uzasadniać zaistnienia przesłanki opisanej w punkcie pierwszym wyżej wskazanego przepisu. Po pierwsze sformułowane zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, a do takiego rezultatu zmierza wniosek w tym zakresie. Po drugie nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego taki

problem prawny, którego rozstrzygnięcie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP, nr 15 - 16, poz. 243). Jako podstawę rozstrzygnięcia Sąd ten wskazał zarówno nieskuteczność oświadczenia pozwanych o odstąpieniu od umowy z uwagi na nadużycie prawa podmiotowego (art. 5 k.c.), jak i jego bezskuteczność wobec sprzeczności z art. 649² § 1 i 2 k.c. Skarga kasacyjna nie zawiera zarzutu naruszenia art. 649² § 1 i 2 k.c., co usuwa problem prawidłowości jego zastosowania spod kontroli Sądu Najwyższego i pozostawia jako niekwestionowaną podstawę rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji. W takiej sytuacji odniesienie się do przedstawionego zagadnienia pozostaje irrelewantne dla rozstrzygnięcia. Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu sprawy w postępowaniu kasacyjnym nie może bowiem wyjść poza granice zaskarżenia i podstawy skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 1 k.p.c.); związany jest też ustaleniami faktycznymi Sądów *meriti* przyjętymi za podstawę rozstrzygnięcia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z powyższej przyczyny znaczna część argumentów odnoszących się do art. 5, 492 i 865 § 2 k.c. w zakresie przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej uchyla się spod oceny, argumenty odnoszące się do naruszenia art. 77 § 1 k.c. zostały uzasadnione powiązaniem z niedopuszczalnym zarzutem naruszenia art. 233 § 1 k.c., zaś twierdzenie o pominięciu zarzutów apelacyjnych skarżących usuwa się spod kontroli wobec braku zarzutu naruszenia art. 378 k.p.c. w drugiej podstawie kasacyjnej. Podkreślić też trzeba, że wywody skarżących w przeważającej części odnoszą się do polemiki ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji w sferze faktów i oceny dowodów, co koresponduje z niedopuszczalnym w postępowaniu kasacyjnym zarzutem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. podniesionym w drugiej podstawie kasacyjnej.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej

udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).